

Werk van/over Koenraad Tinel

Koenraad Tinel. Sculpturen-Tekeningen

BRGL

Skeletvrouw

Ink

Ijzeren Hans

Scheisseimer

Flandria Catholica

Europa

Eindelijk bevrijd

Werk van Stefan Brijs

De verwording

Kruistochten

Arend

Villa Keetje Tippel

Twee levens

De vergeethoek

De engelenmaker

Post voor mevrouw Bromley

Werk van Koenraad Tinel en Stefan Brijs

Honger!

VERTELGENKVERTEL. Een wereld van verhalen

Koenraad Tinel & Stefan Brijs

Verhalen van het Pajottenland

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Dit boek kwam mede tot stand dankzij een productiesubsidie van het
Vlaams Fonds voor de Letteren

*Elke gelijkenis met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust
op louter toeval*

© 2013 beeld Ikiru

© 2013 tekst Stefan Brijs

Omslagontwerp Koenraad Tinel & Zeno

Omslagbeeld Koenraad Tinel

Foto achterflap Marco Mertens

Verzorging binnenwerk Zeno

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 90 254 4136 4

D/2013/0108/720

NUR 301

www.koenraadtinel.be

www.stefanbrijs.be

www.atlascontact.nl

Inhoud

Kornil 7

Kamiel 87

Eddy 119

Madeleine 205

Domien 235

Victor 379

KORNIL

Eind jaren zestig verhuisde ik met mijn gezin naar het Pajottenland, de heuvelachtige streek tussen de Dender en de Zenne, ten oosten van Brussel. We woonden vrij afgelegen en elke dag bracht ik mijn twee zonen met de auto naar de lagere school in het dorp.

Toen we op een ochtend in de herfst vertrokken had het licht gevroren. Het was nog vroeg en over de velden hing een dunne mist. In de koeienstallen brandden de lichten, de boeren waren aan het melken, en in de weilanden stonden champignonplukkers in het natte gras naar paddenstoelen te zoeken.

Plotseling zag ik op een helling een donkere massa voor me, die traag voortbewoog. Ik stopte en stapte uit. Op de grond lag een man zonder benen. Moeizaam trok hij een soort driewieler achter zich aan, met pedalen waar het stuur hoorde te zitten.

Ik vroeg hem wat er was gebeurd en of ik hem kon helpen.

Dat hij onderweg was naar het klooster van de nonnen, maar dat zijn wagentje niet de heuvel op geraakte, het was glad en modderig, het voorste wiel gleed voortdurend weg.

Ik zei dat ik hem wel kon meenemen. Ik moest ook naar het klooster.

‘Mijn kinderen gaan bij de nonnen naar school.’

Maar de man wilde zijn driewieler niet achterlaten.

‘Het zal wel lukken.’

‘t Is nog een goeie kilometer en bijna de hele tijd bergop. Dat lukt nooit. Kom, ik zal u trekken.’

Ik pakte een stuk touw uit mijn auto, maakte zijn wagentje vast aan mijn trekhaak en heel traag trok ik de man de heuvel op en zo verder tot aan het klooster van de nonnen.

Mijn zonen zaten bij zuster Tomasine en zuster Veneranda. Thuis noemden we hen zuster Stoommachine en zuster Verranda. Zij vertelden me dat de man Kornil heette en de tuin van het klooster en het kerkhof onderhield. Veel wisten ze niet van hem, maar hij deed zijn werk goed.

Zijn gereedschap had hij aangepast.

Ik zag Kornil de volgende maanden en jaren geregeld in het dorp, zijn kar volgeladen met gerief en planten.

In het klooster woonde ook een weesmeisje. Fabienneke. Na de lessen ging ze Kornil soms helpen. Maar ook kon ze lang zitten kijken naar hoe hij werkte.

Op een dag vroeg ze hem: 'Kornil, waarom hebt gij geen benen?'

Hij antwoordde niet. Zij drong aan.

Toen zei hij: 'Ik heb ze opgegeten tijdens de oorlog. Van de honger.'

Maar Fabienneke geloofde dat niet. Ze bleef ernaar vragen. En uiteindelijk gaf Kornil toe.